

Miért teljesen más termék a Solumium és az MMS?

Az évek során több levelet kaptunk, amelyben a levelek írói a fenti kérdést tették fel, ilyen vagy olyan formában, és részletesebb magyarázatot kértek. Ezekre a levelekre rendre válaszoltunk, azonban bizonyára sokan vannak olyanok, akiknek ugyanez a problémájuk, de nem írnak nekünk. Ezért készítettem feltalálótársaimmal és munkatársaimmal együtt az alábbi összeállítást, amely tudományos alapossággal, de ugyanakkor röviden és érthetően igyekszik megválaszolni a fenti kérdést.

I. Előzmények: utunk a Solumium forgalmazásáig

A klór-dioxiddal az Austini Egyetemen (Texas, USA) kezdtem el foglalkozni a 90-es évek elején, majd ezt magyar munkatársaimmal együtt a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Fizikai Intézetében folytattuk. Tisztán tudományos kutatásokkal kezdtük (ún. oszcillációs reakciókban alkalmaztuk), és eredményeinkről nemzetközi folyóiratokban cikkeket publikáltunk. A gyakorlati felhasználás lehetősége csak később merült fel, amikor egy érdekes felfedezést tettünk. E felfedezésünk volt az alapja a nagytisztaságú klór-dioxid előállítására szolgáló találmányunknak, amelyet 2006-ban jelentettük be. A találmánytól a szabadalomig a szokásos hosszú út vezetett, de végül 2012-ben elnyertük az európai, 2013-ban pedig az USA, sőt a kínai szabadalmi védeltséget is [1].

Fiammal együtt 2007-ben alapítottuk a Solumium Kft.-t [2] és 2008 óta vannak forgalomban a nagy tisztaságú klór-dioxidot tartalmazó Solumium Oral és Solumium Dental készítményeink. 2010-ben a Természet Világában jelent meg egy cikkünk „Univerzális fegyver a mikrobák ellen? A hipertizta klór-dioxid” címmel [3]. Azok számára, akiket érdekel a klór-dioxid téma, ez a cikk közérthető formában közöl szinte minden lényeges tudnivalót.

Azonban a legfontosabb felfedezésünket, nevezetesen azt, hogy a klór-dioxid miért nem veszélyes az emberre, ez a cikk még nem tartalmazza. Erről 2013-ban jelent meg egy angol nyelvű közleményünk a Plos One folyóiratban [4]. A honlapunkról elérhető ennek a cikknek a magyar sajtóvisszhangja is, ahol a riportokban igyekeztem közérthetően beszélni a felfedezésünk lényegéről.

II. Miben különbözik a Solumium és az MMS?

Röviden:

- 1) A két anyag kémiai összetétele gyökeresen más: míg a Solumium hatóanyaga a hipertizta klór-dioxid (ClO_2) és mást nem tartalmaz, addig az MMS fő hatóanyaga egy másik vegyület, nevezetesen a nátrium-klorit (NaClO_2), amely pedig mérgező.
- 2) A két anyag felhasználási módja és hatásmechanizmusa is teljesen más: a Solumium külsőleg alkalmazandó, míg az MMS-t alkalmazók megisszák azt.

Bővebben:

- 1) A Solumium nagy tisztaságú klór-dioxid vízben oldva, más nincsen benne. Az MMS-ről azt állítják, hogy az is klór-dioxid, miután a nátrium-kloritot valamilyen savval „aktiváltuk”. Ezért az első pillantásra úgy tűnik, mintha ugyanarról a dologról lenne szó. A valóságban azonban az aktivált MMS főleg nátrium-klorit, és csak nagyon kevés klór-dioxidot tartalmaz. Az igaz, hogy nátrium-klorit és sav reakciójában klór-dioxid képződik. Azt is tudnunk kell azonban, hogy jelentősebb mennyiségű klór-dioxid képződéséhez hosszabb időre van szükség. A Jim Humble-féle MMS recept szerint (IV. fejezet) az ecet vagy citromsav hatására a nátrium-kloritból az előírt 3 perces várakozási idő alatt valóban képződik egy kevés klór-dioxid, de a nátrium-klorit zöme (mintegy 90%-a) nem alakul át. Jim Humble szerint a klór-dioxid termelő reakció a szervezetben belül tovább folytatódik – ez azonban kérdéses (IV. fejezet). Az viszont nem kérdéses, hogy a nátrium-klorit, ha a szervezetbe kerül, felszívódik, és ezért mérgező. Ezzel szemben a Solumiumban nincsen nátrium-klorit, sem egyéb szennyező

anyag, mivel találmányunk egy szelektív membránt alkalmaz, amely megakadályozza, hogy a Solumiumba a klór-dioxidon kívül bármi más anyag belekerüljön.

- 2) A Solumium egy helyileg ható bőr- és nyálkahártya fertőtlenítő szer, amelyet **külsőleg** kell alkalmazni, és amelyet nem kell, és nincs is értelme meginni, az MMS-t viszont **belsőleg** alkalmazzák, meg kell inni. A Solumium, amikor a fertőzött bőr- vagy nyálkahártya felületre kerül, a mikrobákat ott másodperceken belül elpusztítja, a szervezetbe felszívódni azonban nem tud, mert a benne lévő klór-dioxid behatolási mélysége az egytized millimétert nem haladja meg [4]. Ugyanez érvényes a gyomor nyálkahártyára is, így az esetlegesen lenyelt klór-dioxid sem tud bejutni a véráramba, ill. eljutni a szervezet távolabbi részeibe, mivel a gyomorban elreagál. Ezzel szemben az MMS-t belsőleg alkalmazzák, a benne lévő nátrium-klorit pedig fel tud szívódni a gyomorból, és a vérárammal eljuthat a szervezet minden részébe. A nátrium-klorit, éppen e tulajdonsága miatt, mérgező. Pl. miközben a vese kiválasztja a nátrium-kloritot, az károsítja a vesét. Nagy koncentrációk esetén a veseműködés akár le is állhat. (Ezt elsősorban patkánykísérletek alapján állapították meg, ilyen súlyos emberi mérgezést csak egyszer figyeltek meg, egy öngyilkossági kísérlet kapcsán.)

A klór-dioxid és a nátrium-klorit behatolása a szövetekbe

A klór-dioxid csak kevés anyaggal reagál (annak ellenére, hogy szabad gyök), de rendkívül gyors reakcióba lép négy aminosavval, és ezek közül is elsősorban a ciszteinnel a benne lévő SH, vagy más néven szulfhidril csoport miatt, amely minden szövetben jelen van. Ennek következtében a klór-dioxid front-szerűen hatol be a szövetekbe, eközben klór-dioxid gyakorlatilag csak a reakciófront mögött található, tehát nem képes a front előtti szövetbe behatolni [4]. A nátrium-klorit viszont sokkal lassabban reagál a szövetekben lévő anyagokkal, ezért gyakorlatilag reakció nélkül tud behatolni és felszívódni. Példaként egy számszerű adat: 6.71-es pH-n a cisztein egymilliószor lassabban reagál a nátrium-klorittal, mint a klór-dioxiddal [5].

III. Megjegyzések az MMS-sel kapcsolatban

Az, hogy az MMS mérgező, természetesen még nem jelenti szükségszerűen azt, hogy ne lehetne emellett esetleg valamilyen jótékony hatása is, hiszen például a rákos sejtek pusztítására alkalmazott kemoterápiás szerek is többé-kevésbé mérgezőek. Azonban, legjobb tudomásom szerint, nincsen egyetlen olyan megbízható orvosi kísérlet/megfigyelés sem, amely az MMS bármiféle jótékony hatását igazolta volna. Pl. sikertelennek bizonyultak azok az orvosi kísérletek, ahol maláriás egereket akartak meggyógyítani Jim Humble módszerével. Erre Jim Humble így emlékszik vissza a saját könyvében [6a]:

"I was amazed, but he reported that it wouldn't cure mice or even improve their condition. There was nothing more I could say as I wasn't present when the testing was done. So at that time 35,000 human field patients were back to health, but it wouldn't cure a mouse? Sorry, but I don't believe him."

"Nagy csodálkozásomra (a doktor) arról számolt be, hogy nem tudta meggyógyítani az egereket, vagy akár csak az állapotukon javítani... (Akkor mondja ezt nekem) amikor már 35.000 emberi páciens kigyógyult (a maláriából), és ez nem lenne képes meggyógyítani egy egeret? Már bocsánat, de ezt nem hiszem el neki".

Persze nem kizárt, hogy ami hat az embereken, az nem segít az egereken. Mivel azonban a malária a legtöbb áldozatot követelő, és gazdasági kárt okozó fertőző betegség az egész világon, ezért nagyon valószínűtlen, hogy amennyiben Jim Humble módszerével bármit is el lehetne érni, akkor a WHO (World Health Organization) valamilyen formában ne foglalkozna vele.

IV: Hogyan működik az MMS Jim Humble szerint, és mi evvel a probléma?

Jim Humble azt magyarázza (helyesen), hogy az uszodák vizét is szokás klór-dioxiddal fertőtleníteni, amikor is nátrium-klorit vizes oldatát keverik ásványi savakkal, majd pedig az így keletkező klór-dioxidos oldatot folyamatosan pumpálják a vízhez. Úgy látja (szerintem tévesen), hogy jó lenne valahogyan az emberi szervezetbe is folyamatosan klór-dioxidot juttatni, de persze pumpák nélkül. A problémát úgy gondolja megoldani, hogy a klór-dioxid egy lassú reakcióban keletkezzen folyamatosan az emberi szervezetben. Minderről a következőket írja [6b]:

„... In the human body we have a tougher problem because we want to add a lot of chlorine dioxide, but not all at once. We want to allow it to exist for a few hours so that it can be carried around to all parts of the body. But chlorine dioxide deteriorates in minutes and will not exist in the body for hours if you just simply swallow some. There isn't any mechanical mechanism that one can use to add acid slowly to a watery solution of sodium chlorite inside the body.

The Importance of Vinegar or Lime or Lemon or Citric Acid

That is where vinegar or lime or lemon comes in. The part that is important is the 5% acetic acid or the citric acid in lime or lemon. (Just recently, 7/1/2007, it has been discovered that pure citric acid works even better than vinegar, lime, or lemon.) When one of these items is added to sodium chlorite it causes the solution to begin releasing chlorine dioxide on a continuous basis for about 12 hours. The addition of six drops of a solution that is 28% sodium chlorite (that's the Miracle Mineral Supplement) to 30 drops of vinegar or lime or lemon will release approximately three mgs (3 milligrams) of chlorine dioxide in three minutes.” (Az angol szöveget most azért nem fordítom magyarra, nehogy a fordítás hűsége a későbbiekben fölösleges vitákra adjon okot.)

Mivel a hat csepp 28%-os oldatban kb. 100 mg nátrium-klorit van [7], a 3 mg klór-dioxid ehhez képest nagyon kis mennyiség. Ebből arra következtethetünk, hogy a reagensek összekeverését követő 3. perc végére (amikor a paciens megissza az oldatot) a nátrium-klorit zöme még nem alakult át. De éppen ez Jim Humble eredeti szándéka is, hiszen azt szeretné, hogy a nátrium-klorit reakciója az ecettel, vagy más gyenge savval most már az emberi szervezetben belül folytatódjon, és így ott több órára elhúzódó klór-dioxid fejlődést biztosítson.

Ha a reakció a 3 perc után továbbra is egy üvegpohárban, vagy lombikban zajlana, akkor valóban lassú és folyamatos klór-dioxid fejlődést tapasztalhatnánk, úgy, ahogyan azt Jim Humble elképzei. (Zárójelben jegyezzük meg, hogy az, miszerint a nátrium-klorit és a szerves savak reakciója lassú klór-dioxid fejlődést eredményez, és hogy ilyen célra a citromsav az egyik legalkalmasabb sav, már Jim Humble munkássága előtt is jól ismert volt, lásd pl. az 1999-ben megadott 6,007,772 lajstromszámú USA szabadalmat, de a saját 2006-os találmányi bejelentésünkben is szó esik erről.) Amikor azonban az aktivált MMS nem egy másik üvegedénybe, hanem az ember emésztőrendszerébe kerül, ott nem csak a reagensek koncentrációi változnak meg, hanem egyes komponensek a kívánt reakció helyett fel is szívódhatnak onnan. A nátrium-klorit éppen ilyen komponens, és ezért okozhat mérgezést.

Végül érdemes megjegyezni, hogy míg az MMS gyakran okoz rosszulleteket, illetve mérgezési tüneteket (erről maga Jim Humble is ír), addig a klór-dioxid esetében ilyet még akkor sem tapasztaltak, amikor 60 kísérleti alany mindegyike napi 24 mg-ot fogyasztott belőle [8]. Ez a megfigyelés is azt az elképzelést támogatja, hogy az MMS mérgezésekért maga a nátrium-klorit a felelős, nem pedig a belőle képződő klór-dioxid, és nem is egy gyógyulási folyamat része a rosszullet.

Irodalom

- [1] <http://patentscope.wipo.int/search/en/WO2008035130>
- [2] www.solumium.com
- [3] <http://www.termeszettvilaga.hu/szamok/tv2010/tv1004/noszt.html>
- [4] <http://www.plosone.org/article/info%3Adoi%2F10.1371%2Fjournal.pone.0079157>
- [5] Margerum, W. D. et al, Inorganic Chemistry 2006, 45, 8768.
- [6] Jim V. Humble (és szerzőtársai): The Miracle Mineral Supplement of the 21st Century, 3rd Edition, a) 7. fejezet, 80. oldal; b) 9. fejezet, 109-110. oldal
- [7] 6 csepp megfelel kb. 0,18-0,30 mL oldatnak. (Ez a cseppmérettől függ, ami némileg változhat a cseppentő szerkezettől függően. Az interneten 0,03 mL/csepp-től 0,05 mL/csepp értékek találhatók. A kisebb cseppméret bürettacsapból lecseppenő kis cseppekre vonatkozik. A gyakorlatban inkább a 0,05 mL/csepp fordul elő.) Ha a kisebb cseppmérettel számolunk és 1,2-es sűrűséggel, aminél a valódi fajsúly biztosan nagyobb: pl. 31%-os oldaté 20 °C-on 1,27 g/mL, akkor 6 cseppben $0,18 \text{ mL} \times 1,2 \text{ g/mL} = 216 \text{ mg}$ folyadék van, abban pedig $216 \text{ mg} \times 0,28 \approx 60 \text{ mg}$ nátrium-klorit. A 0,05 mL-es csepp esetén pedig kb. 100 mg.
- [8] Lubbers, J. R., Chauhan, S. and Bianchine, J. R.
Controlled Clinical Evaluations of Chlorine Dioxide, Chlorite and Chlorate in Man
Environmental Health Perspectives, 1982, Vol. 46, 57-62.